

Ο Βοός και η Ρουθ Συμβολίζουν τον Χριστό και την Εκκλησία

Αποσπάσματα από την Αγία Γραφή: Ρουθ 1:16-17, 2:1-3, 13-16,
3:9, 12, 15, 4:1-17, 21-22

I. Στην αρχή και στο τέλος της περικοπής σχετικά με την ιστορία του Ισραήλ, στα βιβλία του Ιησού του Ναυή, των Κριτών και της Ρουθ, υπάρχουν δύο εξέχοντα πρόσωπα που συμβολίζουν τον Χριστό. Τα πρόσωπα αυτά είναι ο Ιησούς του Ναυή και ο Βοός, οι οποίοι υποδηλώνουν δύο πτυχές του ίδιου προσώπου—Ιησ 1:1, Ρουθ 4:21-22:

- A. Στην αρχή ο Ιησούς του Ναυή συμβολίζει τον Χριστό που φέρνει τον εκλεκτό λαό του Θεού στις καθορισμένες ευλογίες Του. Όπως συμβολίζεται από τον Ιησού του Ναυή, ο Χριστός μάς έφερε στην καλή γη, κατέκτησε τη γη για μας, και διαμοίρασε τη γη σε μας, σαν την κληρονομιά μας, για την απόλαυσή μας. Τελικά, ο ίδιος ο Χριστός είναι η καλή γη που απολαμβάνουμε.
- B. Στο τέλος, ο Βοός συμβολίζει τον Χριστό ως Σύζυγό μας για την ικανοποίησή μας.

II. Στο βιβλίο της Ρουθ, ο Βοός συμβολίζει τον Χριστό στις ακόλουθες πτυχές:

- A. Ως άνθρωπος με πολλά πλούτη και γενναιόδωρος στις προσφορές του (Ρουθ 2:1, 14-16, 3:15), ο Βοός συμβολίζει τον Χριστό, ο θείος πλούτος του οποίου είναι ανεξιχνίαστος, και ο οποίος φροντίζει τους άπορους του Θεού με την άφθονη χορήγησή Του (Εφ 3:8, Ακ 10:33-35, Φιλ 1:19).
- B. Όντας ο συγγενής (Ρουθ 2:3, 3:9, 12) που αποκατέστησε το χαμένο δικαίωμα της περιουσίας του Μααλόν και πήρε τη Ρουθ, τη χήρα του Μααλόν, για γυναίκα του, ώστε να γεννηθούν οι απαραίτητοι κληρονόμοι (Ρουθ 4:9-10, 13), ο Βοός συμβολίζει τον Χριστό, που λύτρωσε την εκκλησία και έκανε την εκκλησία όμοιά Του, για την αύξησή Του (Εφ 5:23-32, Ιω 3:29-30).
- Γ. Σύμφωνα με το βιβλίο της Ρουθ, ο Βοός λύτρωσε τη Ρουθ και αποκατέστησε τα πρωτοτόκια της. Επομένως, έγινε αξιόλογος πρόγονος του Χριστού—Ρουθ 4:1-17, 21-22, Μτ 1:5-6:
  - 1. Ως αδερφός και σαν τον Βοόζ, πρέπει να φροντίζεις και των άλλων τα πρωτοτόκια Χριστού, όχι μόνο τα δικά σου. Με άλλα λόγια, δεν πρέπει να νοιάζεσαι μόνο για τη δική σου απόλαυση Χριστού, αλλά και για την απόλαυση των άλλων—Εφ 3:2, Α' Πε 4:10-11, Μτ 24:45-47.
  - 2. Ας υποθέσουμε ότι μερικοί αγαπητοί άγιοι στην εκκλησιαστική ζωή γίνονται σαν τη Ρουθ, χάνοντας την απόλαυση των πρωτοτοκίων τους, την απόλαυσή τους από τον Χριστό. Χρειάζεται να έχουμε στην εκκλησιαστική ζωή μερικούς που θα είναι σαν τον Βοόζ, ώστε να επαναφέρουν αυτούς τους αγαπητούς αγίους στην απόλαυση του Χριστού.
  - 3. Το βιβλίο της Ρουθ μας λέει ότι η Ρουθ είχε έναν άλλο συγγενή που ήταν ακόμα πιο στενός από τον Βοόζ, αλλά εκείνος ήταν ιδιοτελής και νοιαζόταν μονάχα για τα δικά του πρωτοτόκια:
    - α. Μερικά αδέρφια στην εκκλησιαστική ζωή θα έπρεπε να φροντίζουν εκείνους που είναι σαν τη «φτωχή Ρουθ», αλλά εκείνοι είναι ιδιοτελείς όσον αφορά την πνευματική απόλαυση του Χριστού—Ιεζ 34:2-23.
    - β. Όποιος είναι σαν τον αληθινό Βοόζ, πλούσιος στην απόλαυση του Χριστού, θα πληρώσει το τμήμα για να φέρει τέτοιους αγίους στην πλήρη απόλαυση του Χριστού. Με το να ποιμαίνει τους άλλους με αυτόν τον τρόπο, θα έχει ακόμα περισσότερη απόλαυση Χριστού, και μάλιστα τη μέγιστη απόλαυση Χριστού. Κάθε μέρα πρέπει να νοιαζόμαστε για την απόλαυση Χριστού των άλλων—Πρμ 11:25, Πραξ 20:35, Α' Πε 5:1-4.

- Δ. Εκείνοι που είναι σαν τον Βοόζ γίνονται στύλοι στην εκκλησιαστική ζωή (ένας από τους στύλους στο ναό αποκαλούνταν «Βοόζ»—Α' Βασ 7:21). Στην Αγία Γραφή ο στύλος αποτελεί σημείο και μαρτυρία της οικοδομής του Θεού, μέσω της μεταμόρφωσης κατά την εφαρμογή της ζωής του Σώματος—Γεν 28:22α, Α' Βασ 7:15-22, Γαλ 2:9, Α' Τιμ 3:15, Απ 3:12, Ρωμ 12:2, Εφ 4:11-12:
1. Όσοι είναι στύλοι στην εκκλησιαστική ζωή βρίσκονται συνεχώς κάτω από την κρίση του Θεού (τον χαλκό), συνειδητοποιώντας ότι είναι άνθρωποι στη σάρκα, που δεν αξίζουν τίποτα εκτός από τον θάνατο και την ταφή—Ψλ 51:5, Εξ 4:1-9, Ρωμ 7:18, Μτ 3:16-17:
    - α. Πρέπει να κρίνουμε τον εαυτό μας σαν ένα τίποτα, όντας ικανός μόνο να σταυρωθεί. Είμαστε ό,τι είμαστε δια της χάρης του Θεού. Δεν κοπιάζουμε εμείς, αλλά η χάρη του Θεού—Α' Κορ 15:10, Γαλ 2:20, Α' Πε 5:5-7.
    - β. Ο λόγος που υπάρχουν σχίσματα και ακαρπία ανάμεσα στους πιστούς είναι ότι δεν υπάρχει «χαλκός», δεν υπάρχει τίποτα από την κρίση του Θεού. Αντίθετα, μεταξύ τους υπάρχει υπερηφάνεια, αυταρέσκεια και αυτοδικαίωση. Δικαιολογούν, εγκρίνουν και απαλλάσσουν τον εαυτό τους, ενώ καταδικάζουν και ελέγχουν τους άλλους, αντί να τους ποιμαίνουν και να τους αναζητούν—Μτ 16:24, Λκ 9:54-55.
    - γ. Όταν αγαπάμε τον Κύριο και Τον βιώνουμε ως άνθρωπο χαλκού (Ιεζ 40:3), ο Κύριος γίνεται η εξαιρετική αγάπη μας, η απεριόριστη μακροθυμία, η απaráμιλλη πίστη, η απόλυτη ταπεινοφροσύνη, η ύψιστη αγνότητα, η ανώτατη αγιοσύνη και δικαιοσύνη, καθώς και η λαμπρότητα και η εντιμότητά μας—Φιλ 4:5-8.
  2. Στα επιθέματα των στύλων στο ναό υπήρχαν «δίχτυα πλεκτά [σαν καφασωτό] εργασμένα αλυσιδωτά, από σύρματα». Αυτά υποδηλώνουν τις περίπλοκες και πολύπλοκες καταστάσεις, που ζουν εκείνοι που είναι στύλοι στην οικοδομή του Θεού και που είναι υπεύθυνοι—Α' Βασ 7:17, Β' Κορ 1:12, 4:7-8.
  3. Πάνω στα επιθέματα υπήρχαν κρίνοι και ρόδια—Α' Βασ 7:18-20:
    - α. Οι κρίνοι υποδηλώνουν μια ζωή πίστης στον Θεό, μια ζωή που ζούμε σύμφωνα με αυτό που είναι ο Θεός σε μας, όχι με αυτό που είμαστε εμείς. Ο χαλκός υποδεικνύει ότι «ζω δε όχι πλέον εγώ», ενώ ο κρίνος υποδεικνύει ότι «ο Χριστός ζει μέσα σε μένα»—Ασμ 2:1-2, Μτ 6:28, 30, Β' Κορ 5:4, Γαλ 2:20.
    - β. Τα ρόδια επάνω στο δίχτυ των επιθεμάτων υποδηλώνουν την πληρότητα, την αφθονία και την ομορφιά, αλλά και την έκφραση από τα πλούτη του Χριστού ως ζωή—Φιλ 1:19-21α, Εφ 1:22-23, 3:19.
    - γ. Μέσω της σταύρωσης των δίχτυων και του περιορισμού των αλυσιδωτών, μπορούμε να ζούμε μια αγνή, απλή ζωή, εμπιστευόμενοι τον Θεό, ώστε να εκφράζουμε τα πλούτη της θείας ζωής του Χριστού για την οικοδομή του Θεού στη ζωή.

III. Σε αυτή τη φωτεινή και αρωματική ιστορία, η Ρουθ συμβολίζει την εκκλησία με τους ακόλουθους τρόπους:

- A. Η Ρουθ ήταν μια γυναίκα εν τω Αδάμ κατά την κτίση του Θεού και Μωαβίτισσα (αμαρτωλή) κατά την πτώση του ανθρώπου, που ως εκ τούτου έγινε ένας παλιός άνθρωπος σε αυτές τις δύο πτυχές. Έτσι, πριν από τη σωτηρία της, συμβολίζει την εκκλησία, η οποία αποτελείται από ανθρώπους στην κτίση του Θεού και από αμαρτωλούς κατά την πτώση του ανθρώπου, που είναι «ο παλιός μας άνθρωπος»—Ρωμ 6:6.

- B. Η Ρουθ ήταν η χήρα του Μααλόν, του αποθανόντα συζύγου, που λυτρώθηκε από τον Βοόζ, ο οποίος εξόφλησε το χρέος του αποθανόντα συζύγου της, για την ανάκτηση του χαμένου δικαιώματος της περιουσίας του (Ρουθ 4:9-10). Έτσι, η εκκλησία συμβολίζεται από τη Ρουθ, της οποίας ο παλιός άνθρωπος, όπως και ο αποθανόντας «σταυρωμένος» σύζυγός της (Ρωμ 7:4α, 6:6), λυτρώθηκε από τον Χριστό, που αφαιρέσε την αμαρτία του παλιού ανθρώπου (Ιω 1:29), για την ανάκτηση του χαμένου δικαιώματος του πεσμένου της φυσικού ανθρώπου κατά την κτίση του Θεού (Γεν 1:26, Ησ 54:5).
- Γ. Η Ρουθ, αφού λυτρώθηκε από τον Βοόζ και έγινε η καινούργια γυναίκα του (Ρουθ 4:13), συμβολίζει την εκκλησία, μετά τη σωτηρίας της, μέσω της αναγέννησης του φυσικού ανθρώπου της (Ιω 3:6β), για να γίνει το όμοιο του Χριστού (Ιω 3:29α, Ρωμ 7:4).
- Δ. Η Ρουθ, που επέλεξε να ακολουθήσει τη Ναομί στη γη του Ισραήλ (Ρουθ 1:16-17) και που ενώθηκε με τον Βοόζ, συμβολίζει τους αμαρτωλούς Εθνικούς που ενώνονται με τον Χριστό (Β' Κορ 1:21), ώστε να μπορούν να μετέχουν στην κληρονομιά κατά την υπόσχεση του Θεού (Εφ 3:6).

IV. Η εικόνα του Βοόζ (που συμβολίζει τον Χριστό ως τον καινούργιο Σύζυγό μας) και της Ρουθ (που συμβολίζει την εκκλησία με τον παλιό της άνθρωπο ως τον σταυρωμένο σύζυγο) αναφέρονται από τον Παύλο στην προς Ρωμαίους 7:1-6:

- A. Στη δημιουργία του Θεού η αρχική θέση του ανθρώπου ήταν εκείνη της γυναίκας. Στον Ησαΐα 54:5 λέει ότι ο Θεός, ο Ποιητής μας, είναι ο Άνδρας μας. Ως σύζυγος του Θεού, πρέπει να βασιζόμαστε σε Αυτόν και να Τον λαμβάνουμε ως την Κεφαλή μας.
- B. Όταν ο άνθρωπος έπεσε, πήρε μία άλλη θέση, τη θέση του παλιού ανθρώπου που αναλήφθηκε από τον εαυτό (η ύπαρξή μας που δημιουργήθηκε από τον Θεό αλλά έπεσε μέσω της αμαρτίας). Ο άνθρωπος που δημιουργήθηκε από τον Θεό ήταν μια σύζυγος, αλλά ο πεσμένος άνθρωπος έγινε ανεξάρτητος από τον Θεό και έκανε τον εαυτό του κεφαλή, που είναι ο σύζυγος.
- Γ. Δεδομένου ότι ο παλιός μας άνθρωπος, που ήταν ο παλιός σύζυγος, συσταυρώθηκε με τον Χριστό (Ρωμ 6:6), απελευθερωθήκαμε από το νόμο του (Ρωμ 7:2-4). Τώρα ενωόμαστε με τον καινούργιο μας Σύζυγο, τον Χριστό, που είναι Παντοτινός.
- Δ. Ως πιστοί, έχουμε δύο υποστάσεις:
  1. Έχουμε την παλαιά υπόσταση του πεσμένου παλιού ανθρώπου, ο οποίος άφησε την αρχική θέση της συζύγου, που ήταν εξαρτώμενη από τον Θεό, και ανέλαβε από μόνος του τη θέση του συζύγου και της κεφαλής, που είναι ανεξάρτητος από τον Θεό.
  2. Έχουμε την καινούργια υπόσταση του αναγεννημένου καινούργιου ανθρώπου, που έχει αποκατασταθεί στην αρχική και κατάλληλη θέση μας ως γνήσια σύζυγος του Θεού (Ησ 54:5, Β' Κορ 11:2-3), για να είμαστε εξαρτώμενοι απ' Αυτόν και να Τον λαμβάνουμε ως την Κεφαλή μας.
- Ε. Δεν έχουμε πλέον την παλαιά υπόσταση του συζύγου επειδή έχουμε σταυρωθεί (Γαλ 2:20, Ρωμ 6:6). Τώρα έχουμε μονάχα την καινούργια υπόσταση της κατάλληλης συζύγου, στην οποία λαμβάνουμε τον Χριστό ως τον Σύζυγό μας, και δεν ζούμε πια σύμφωνα με τον παλιό άνθρωπο (δεν λαμβάνουμε πια τον παλιό άνθρωπο ως σύζυγό μας).
- ΣΤ. Στην προς Ρωμαίους 7:4 ο Παύλος παραθέτει μια κηδεία και ένα γάμο. Αφενός, θαφτήκαμε. Αφετέρου, παντρευτήκαμε. Θανατωθήκαμε σύμφωνα με την παλαιά μας υπόσταση, ώστε να μπορέσουμε να παντρευτούμε Άλλον σύμφωνα με την καινούργια μας υπόσταση. Σύμφωνα με την καινούργια μας υπόσταση, παντρευόμαστε Εκείνον που εγέρθηκε από τους νεκρούς, ώστε να μπορούμε να καρποφορήσουμε για τον Θεό.

- Z. Ο παλιός μας άνθρωπος, ο παλιός σύζυγος, συσταυρώθηκε με τον Χριστό, ώστε να ενωθούμε «σε άλλον, σ' αυτόν που εγέρθηκε από τους νεκρούς, για να καρποφορήσουμε για το Θεό» (Ρωμ 7:4). Αυτή η ένωση υποδεικνύει ότι, στην καινούργια υπόσταση της συζύγου, έχουμε μια οργανική ένωση, προσωπικά και κατ' όνομα, στη ζωή και στην ύπαρξή μας, με τον Χριστό στην ανάστασή Του.
- H. Όντας ο αναγεννημένος καινούργιος άνθρωπος και η σύζυγος του Χριστού, ό,τι είμαστε και κάνουμε τώρα σχετίζεται με τον Θεό, και ο Θεός φέρεται από μας σαν τον καρπό, το περίσσειμα, της ζωής μας. Αυτό είναι σε αντίθεση με την καρποφορία στον θάνατο (Ρωμ 7:5), η οποία παρήχθη από μας, όταν είμασταν παλιός άνθρωπος και σύζυγος.
- Θ. Τώρα είμαστε ενωμένοι με τον αναστημένο Χριστό, που είναι το ζωοποιό Πνεύμα στο πνεύμα μας. Αυτή είναι η ένωση του Πνεύματος «με το πνεύμα μας» (Ρωμ 8:16) σαν «ένα πνεύμα» (Α' Κορ 6:17):
1. Πρέπει να στρέφουμε όλη την ύπαρξή μας σε αυτό το ενωμένο πνεύμα και να έχουμε το φρόνημα αυτού του πνεύματος—Ρωμ 8:6β.
  2. Πρέπει επίσης να ζούμε και να περπατάμε σύμφωνα με αυτό το ενωμένο πνεύμα—Ρωμ 8:4.
  3. Όταν ζούμε έτσι σε αυτό το ενωμένο πνεύμα, μπορούμε να ζούμε το Σώμα του Χριστού, ώστε να γίνουμε η συλλογική έκφραση του Χριστού για τη δόξα του Τριαδικού Θεού—Εφ 1:23, 3:21, Α' Κορ 10:31, Α' Πε 4:11, Απ 21:10-11.